

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 178/06-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. mája 2006 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti L., s. r. o., so sídlom H., zastúpenej advokátkou JUDr. B. K., V., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 2 K 82/99 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti L., s. r. o., o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2006 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti L., s. r. o., so sídlom H. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. B. K., V., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 2 K 82/99.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na verejné prerokovanie vecí v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy

v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 2 K 82/99 s tým, aby bolo krajskému súdu prikázané zvolat' prieskumné pojednávanie na preskúmanie prihlásených pohľadávok.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením krajského súdu č. k. 2 K 82/99-67 z 30. júna 2004 bol vyhlásený konkurz na majetok sťažovateľky. Ešte predtým, a to 20. februára 1998, vtedajší konateľ sťažovateľky udelil plnomocenstvo Ing. I. I. na zastupovanie sťažovateľky pred orgánmi štátnej správy, samosprávy a súdmi, ako aj na podpisovanie obchodných zmlúv. Dňa 6. októbra 2004 sa konalo v rámci konkurzného konania prieskumné pojednávanie. Za sťažovateľku ako úpadcu sa tohto prieskumného pojednávania zúčastnil Ing. I. I. na základe plnej moci z 20. februára 1998, hoci podľa § 14 ods. 1 písm. h) zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) vyhlásením konkurzu zanikajú úpadcove plnomocenstvá. To znamená, že sťažovateľka ako úpadca mala byť priamo predvolaná na prieskumné pojednávanie, čo sa však nestalo, a preto treba vychádzať z toho, ako keby sťažovateľka na prieskumnom pojednávaní prítomná nebola. Keď sa stal novým konateľom sťažovateľky J. K., oboznámil sa s písomnosťami týkajúcimi sa konkurzného konania, pričom zistil, že prieskumné pojednávanie sa 6. októbra 2004 uskutočnilo v rozpore so zákonom. Preto prípisom z 24. novembra 2005 požiadal krajský súd o zvolanie prieskumného pojednávania v súlade so zákonom. Prípisom krajského súdu č. k. 2 K 82/99-197 zo 16. marca 2006, ktorý bol sťažovateľke doručený 21. marca 2006, však krajský súd odmietol nariadiť ďalšie prieskumné pojednávanie. Vyslovil názor, že ustanovenie § 14 ods. 1 písm. h) zákona o konkurze sa týka dispozície s majetkom úpadcu, a nie jeho zastupovania.

Podľa názoru sťažovateľky postupom krajského súdu došlo k porušeniu jej práva na prerokovanie veci v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Plnomocenstvo z 20. februára 1998 vzhľadom na jeho obsah malo tak procesnoprávny, ako aj hmotnoprávny charakter, pričom z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva zánik akýchkoľvek úpadcových plnomocenstiev v prípade vyhlásenia konkurzu.

Sťažovateľka považuje sťažnosť za včas podanú, lebo zákonnú dvojmesačnú lehotu odvíja od doručenia prípisu krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak [§ 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

Návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť.

Zo skutkového stavu uvedeného v sťažnosti je jednoznačné, že k tvrdenému porušeniu označeného základného práva sťažovateľky malo dôjsť postupom krajského súdu v súvislosti s nariadením a vykonaním prieskumného pojednávania 6. októbra 2004, a to tým, že krajský súd v zastúpení sťažovateľky ako úpadcu predvolal na

prieskumné pojednávanie právneho zástupcu na základe (podľa právneho názoru sťažovateľky) už ex lege zaniknutého plnomocenstva a za účasti tohto zástupcu prieskumné pojednávanie aj vykonal.

Ústavný súd považuje za nepochybné, že k tvrdenému porušeniu základného práva došlo 6. októbra 2004. Zo sťažnosti, ale ani z priložených listinných dôkazov nie je možné presne zistiť, kedy sa sťažovateľka o vykonanom prieskumnom pojednávaní dozvedela (napr. z oznámenia právneho zástupcu Ing. I. I.). Nepochybne však o tom vedela najneskôr 24. novembra 2005, keď konateľ J. K. požiadal krajský súd o zvolanie nového prieskumného pojednávania. Keďže sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 10. mája 2006, stalo sa tak nepochybne dávno po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty. V nijakom prípade sa nemožno stotožniť s názorom sťažovateľky, ktorá plynutie zákonnej lehoty odvíja od doručenia prípisu krajského súdu 21. marca 2006. Týmto prípisom totiž krajský súd neporušil označené základné právo, iba odmietol sťažovateľkou tvrdené porušenie základného práva navrhovaným spôsobom napraviť.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2006